

**ЗАБУТТЯ. П'ять театральних
монологів. INSENSO. Опера**

КУПИТИ

Один із корифеїв сучасного грецького театру, письменник, перекладач, який відкрив для Еллади творчість В. Гомбровича, Ж. Батая та М. Бланшо. П'єси Д. Димітріадиса називають «театром катастрофи», оскільки, занурюючись у глибини несвідомого, опрацьовуючи механізми травми і втрати, автор препарує ідею нормальності. Він прагне розвтілити концепт «людської природи», щоб глянути на те, що ховається під або за ним. У п'яти театральних монологах автор говорить про п'ять концептів, кожен із яких окреслює сутність того, що ми називаємо «людиною». У драмі «Insensò» Д. Димітріадис зосереджується на obsesivній жіночій сповіді, яка водночас є хронікою трансгресії сексуальності та дегуманізації, що для людини постає крахом самого буття. Збезчещена італійська графиня Лівія Серп'єрі з кінострічки Лукіно Вісконті «Почуття» полює на фантом колишнього коханця, який отрує її життя, щоб зрештою опинитися на згарищі Реальності, де напруга між жіночим/чоловічим, колективним/особистісним стає річчю цілком другорядною.

Димітрис Димітріадис

ЗАБУТТЯ

П'ять театральних монологів

Переклад Андрія Савенко

Анотація

Д. Димітріадис (нар. 1944) — корифей сучасного грецького театру, письменник, перекладач. Його п'єси називають «театром катастрофи», оскільки, занурюючись у глибини несвідомого, опрацьовуючи механізми травми і втрати, автор препарує ідею нормальності. Він прагне розвітлити концепт «людської природи», щоб глянути на те, що ховається під або за ним. У п'яти театральних монологів автор говорить про п'ять концептів, кожен із яких окреслює сутність того, що ми називаємо «людиною». У драмі «*Insenso*» Д. Димітріадис зосереджується на obsesivній жіночій сповіді, яка водночас є хронікою трансгресії сексуальності та дегуманізації, що для людини постає крахом самого буття.

Фінансується Європейським Союзом.

Підтримуючи цю публікацію, Європейська Комісія наголошує, що її зміст відображає винятково авторську позицію, отож Єврокомісію не можна притягнути до відповідальності за будь-яку інформацію, вміщену в цій книжці.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-034-4

ISBN 978-617-553-033-7 (Серія «Особливі прикмети II»)

© Андрій Савенко, український переклад, 2023

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

Забуття. П'ять театральних монологів

Усім єством

Поразка

Багато разів, коли поринаю в сон, благаю так, що зникає будь-який сумнів, будь-яка нерішучість з мого боку в тому, аби більше знову не прокидатися. Багато разів. Буває багато разів, коли поринаю я в сон. Кличу його зі сну. Вимагаю в нього, щоб повадився як сон. Щоб був зі мною лагідний. Щоб хотів мене. Дуже хотів. Щоб утримав мене. Щоб хотів утримати. Щоб не полишив мене. Щоб хотів узяти мене й утримати. Не лише взяти. А взяти й утримати. Цього вимагаю в сну, коли поринаю в сон. Багато разів. Про це прошу. Прошу мене утримати і не полишати. Коли поринаю в сон, багато разів не хочу виходити зі сну. Хочу там лишитися. І ніколи не виходити. Поринати в сон, усе глибше і глибше, провалюватися без кінця. Аж доки не потраплю в серце сну. Аж доки не потраплю туди, де іншого сну не існує. Потрапити туди, куди вже дістанусь, туди, де немає іншого сну, де я буду в суцільному сні, а суцільний сон мене триматиме в собі. Ось туди хочу дістатися. Це прошу в сну. Утримувати мене в собі і дати дістатись аж туди. У серце сну. Туди, де серце сну завершується. Без жодного сумніву, без жодної нерішучості зі свого боку, лише про це благаю, поринаючи в сон. Багато разів. Прошу про це. Щоб він прийняв, щоб дав лишитися в ньому назавжди. Щоб досягти до його серця. Не знаю, яке воно. Хочу дістатися туди. Прошу його дозволити дістатися туди. Не знаючи, що це. Певно, саме тому.

Певно, тому що не знаю. Не знаю, що таке серце сну. Мені подобається казати це. Мені подобається чути це. Мені подобається просити про це. Мені подобається просити в сну дозволу дістатися до його серця. Не деінде. А саме туди. Не знаючи, що це. Певно, тому. Певно, тому що не знаю. Не знаю, чи є взагалі. Чи є взагалі в сну серце і що це? Не знаю. Не хочу довідатися. Не питаю його, щоб дізнатися, чи існує серце сну і чим воно є. Нічого не питаю. Лише прошу потрапити туди. Туди хочу дістатися. Там — будь, що буде. Або не буде. Хочу дістатися.

Нехай дозволить мені сон дістатися туди. Про це прошу його. Хай мене не спиняє. Нехай дозволить рухатися вперед. Невпинно. Нехай дозволить рухатися невинно. Щоб ніщо не спиняло мене, щоб ніде я сам не спинявся. Рухатися вперед, лише вперед. Я прошу про це. Потрапити в його осердя. Про це благаю. Далі нікому не дістатися. Далі нічого нема. Осердя тут. Найвіддаленіше, куди хтось може забратися. Тому туди ніхто і не дістається. Хоче, але не встигає. Це те, звідки ще далі нікому не дістатися. Куди ніхто не може дістатися у найскладніший спосіб. Оце воно. Куди всяк найбільше бажає потрапити. Нікуди більше так не бажає потрапити кожен, як туди. Тільки туди. Далі не існує нічого. Потрапити туди, далі від чого нічого не існує. Там усе завершується. Хто дійшов туди, дійшов до місця, де все завершується. Я хочу туди. Тільки туди. В серце осердя. Рухатися вперед і потрапити в осердя сну. В серце осердя. Ось про що я в нього прошу. Дозволу потрапити в серце осердя. У саме його серце. Ось воно, серце сну. Ось воно, серце осердя. Прямо в це серце я хочу потрапити. Немає нічого віддаленішого, нічого важчого. До цього серця я хочу дійти. Прошу в сну дозволу потрапити туди. Багато разів, провалюючись у сон, прошу в нього про це. Молюся вві сні, щоб він дозволив мені рухатися вперед безперешкодно, рухатися вперед невинно, а тоді

дістатися серця сну. Хай він мене утримує в собі, доки я туди не доберуся.

Я не ховаюся. Навіщо ховатися? Ніколи ні від чого не ховався. І ні від кого. Навіщо ховатися? Якби я хотів сховатися, то не ховався би вві сні. У сні не сховатися. У сні кожен показує, ким він є. За це сон і шаную. Так, шаную. Оповиваю його найвищим пошанівком. І нечуваними розкошами. Розкошами невимовними. Величчю недосяжного твору мистецтва. Безцінного твору. І думки. Вручаю йому медаль найкращого твору мистецтва та думки. Щоб віддати належне по праву. Те, що належить безцінному твору мистецтва та думки. Оце є його справжнім обличчям. Це його справжня природа. То чому ж мені ховатися? Гляньте, де я живу. Милуйтеся простором, який я збудував. Як я його оздобив. Яку незрівнянну будівлю я виплекав у своїй голові. Зачудовуйтеся нею. Довершена спальня. Немає кращої за неї. Царство сну. Бачите? Ось де царство сну. Таке ви вперше бачите. Ось воно. Тут владарює сон, а я владарюю в чертогах сну. Ніхто не владарює так у сні, як я. Усі вважають, що десь мають владу, що правлять у якомусь царстві. Всі владарюють у якомусь царстві. Я ж тут. Ніхто тут більше не владарює. Уві сні ніхто не владарює. Ніхто, крім мене. Я владарюю в царстві сну. Це повністю моє царство. Іншого не маю. І не хочу мати. Нічого іншого не маю. Ось. Усе інше, геть усе, я втратив. Усе. Геть усе. Втратив. Так. Пропавший чоловік. Може, трохи поспішив з цим зізнанням. Може, слід було це притримати на потім. Тепер я можу втратити і вас. Тепер, коли вам це сказав, може, і вас я втрачу. Ймовірно, ви навіть не зрозуміли до ладу, про що я. Може, я поспішив. Може, перед тим, як сказати те, що я сказав, слід було сказати щось іще. Може, слід було сказати щось іще, щоб ви змогли зрозуміти, що я маю на увазі, коли кажу те, що сказав. Може. Так. Я поспішив.

Я сказав, я пропачий чоловік, бо втратив усе, але ви не зрозуміли, про що я. Це ж так просто, не зрозуміти, про що я. Тому що я вам сказав, так легко вплинути на те, щоб ви не зрозуміли, про що я. Я сказав — я втратив усе. Я сказав — я пропачий чоловік. Сказав — я пропачий, бо втратив усе. А хто не пропачий, коли все втратив? Це ви зрозуміли. Це легко зрозуміти. Не зрозуміли ж ви те, щó я маю на увазі, сказавши це. Я не маю на увазі те, що ви зрозуміли. У своїх словах я це не маю на увазі. Я не хотів цього приховувати від вас. Нічого від вас не хочу приховувати. Не маю нічого приховувати ні від кого. Не приховую. Не ховаюся. Ось де я. Я в царстві сну. Я в тому місці, яке сам збудував, сам оздобив. Гляньте на нього. Немає нічого досконалішого за це. Царство сну і не могло стати нічим іншим, окрім як царством сну. Ось воно. І воно моє. Нічого іншого не маю. Усе інше, геть усе, я втратив. Я — пропачий чоловік. Тепер ви розумієте? Ні, не розумієте. Ви впевнені, що розумієте, але насправді ні. Ви зрозуміли щось, але не те, про що я.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ